

OSCAR MONTFERRER

CLAUDI BIERN BOYD, RESPONSABLE DE LA HISTÒRIA DE CATALUNYA EN DIBUIXOS ANIMATS

«El dibuix animat és fantasia»

Al llarg de trenta-nou setmanes, un cadell de drac anomenat Dragui ens explicarà la història de Catalunya. Segons Claudi Biern, aquesta sèrie té un únic objectiu: informar.

Oscar Montferrer

La primera pregunta és tòpica. *¿Com va començar amb els dibuixos animats?*

—Fa disset o divuit anys representava altres productores. Portàvem entre mans la Pantera Rosa, Vickie el Viking, Marco, ... En una segona època, ens vam dedicar a la coproducció i vam participar en sèries com la *Banner i Flapi*, *Tom Sawyer*, ... I fa vuit anys em vaig decidir a produir les meves pròpies idees. Fruit d'això van ser *Ruy, el pequeño Cid*, el *D'Artacan*, o *La volta al món de Willy Fog*.

—*La societat en què ens movem està marcada per la imatge. ¿Quin paper hi tenen els dibuixos animats?*

—Estem en un món molt materialista, molt lligat a la tècnica i dominat per la informàtica. Davant d'això, els dibuixos ofereixen un món de fantasia, on tot és possible. Ens permeten ser

una mica nens, ¿no? Això està demostrat, perquè als nens els continuen agradant, i als adults també. Mitjançant els dibuixos, es pot oferir un missatge d'optimisme. Totes les meves sèries pretenen evidenciar una qualitat humana: a *D'Artacan* era l'amistat; a *Willy Fog*, la iniciativa; en d'altres, la natura. En el cas més actual, *Els Bobobobs*, es pretén fer perdre la por a l'espai, perquè sembla que només en vinguin problemes, robots, làsers i porqueries d'aquestes. Sembla que tot el que hagi de venir de fora sigui horrosos, i la veritat no és aquesta.

Cal donar una imatge de simpatia que trenqui amb tota la violència que presideix els mitjans de comunicació. Els dibuixos són una contrabalança a tot el que hi ha de dolent en el món actual.

—*¿Com naix una sèrie?*

—Tot surt d'una idea, un concepte o un personatge. La concepció inicial

va madurant i intento omplir uns fulls amb tot el que penso. Si la idea agrada a tot l'equip, aleshores comencem a treballar-la en profunditat. Es divideix en 26 ó 52 capítols i per a cadascun d'ells, s'escriuen dos o tres fulls sobre el contingut. Després cal crear els personatges que s'acoblin a la història que s'està escrivint. Amb això es fan els guions, 25 ó 30 pàgines per capítol. Dels guions es passa al *story-board*, que es compon d'una part gràfica i una part àudio. Comença la producció: ambientació, fons, colors, personatges de cada episodi, ... En la postproducció s'hi afegeixen els efectes, la música, les veus, ...

—*¿Com es ven una sèrie de dibuixos animats?*

—Tenim un departament comercial que contacta directament amb els nostres clients, que són els canals de televisió. La nostra xarxa de vendes els visita tots, amb material filmat i grà-

fic, per mesurar l'interès que pot tenir una determinada sèrie. Una altra cosa que cal dir és que, com que el nostre mercat és molt reduït, s'han muntat unes fires internacionals on hi ha intercanvi d'idees, d'informació,... Aquestes fires es fan a Canes i als Estats Units.

—¿I el merchandising?

—També es ven a través nostre, o dels nostres representants. Es contacta amb els fabricants dels diferents articles que puguin estar relacionats amb el nostre personatge: samarretes, trencclosques,...

—¿Com va nàixer la història de Catalunya en dibuixos animats?

—La idea va sorgir de TV3. L'agost del 87 em van demanar que pensés de fer-la. De fet, era un repte, per la dificultat que comportava, tant per l'ambientació com per la documentació. Els vaig contestar amb un pressupost. Va rebre el vist-i-plau i vam tirar endavant. El primer que va fer-se necessari fou un equip de documentalistes i d'historiadors. Sota la direcció de J. M. Ainaud de Lasarte van començar la tasca preparatòria sobre la qual després hem treballat.

—¿Per què s'ha triat un drac com a element distintiu?

—Estàvem buscant un personatge que fes de narrador. La figura humana la vam rebutjar i vam pensar en animals o símbols catalans. Així, ens vam fixar en el drac. D'entrada, és una representació del mal, del pecat,... Li vam donar la volta i férem el Dragui, que està tenint una acceptació increïble. Ha perdut l'aspecte sinistre que pot tenir un drac i ha esdevingut un cadell. I la veritat és que ens va molt bé com a fil conductor.

—¿Què es pretén amb aquesta sèrie?

—Bàsicament, informar, perquè hi ha un desconeixement molt gran, per no dir ignorància, de la nostra histò-

«Encara que el drac és símbol del mal, nosaltres li vam donar la volta i vam fer el Dragui».

ria. També volem entretenir, és clar, però no és la intenció principal.

—Aquesta sèrie, ¿és exportable?

—¿Tu veuries la història de Renània en trenta-nou capítols de dibuixos animats? (Pausa) És difícilment exportable. D'altra banda, cal dir que s'ha fet pensant només en el públic català.

—Quantifiquem la sèrie.

—Hi haurà trenta-nou capítols, cadascun d'ells de quinze minuts, en que s'explicarà, des del començament de la creació del territori català fins a l'època actual, les últimes eleccions. Tot això trigarà a fer-se un any i mig.

—¿Fan un bon matrimoni els dibuixos animats i les noves tecnologies?

—Sí. El dibuix sempre existirà, com existeixen la pintura o la literatura. Hi ha grans perspectives, però cal comptar amb la creativitat més que no amb les tècniques. Hi ha una tendència a fer el dibuix amb ordinador, però resulta massa pla, amb menys qualitat. Si no fa, el camí bo ja està marcat.

—Abans parlàvem d'acceptació dels

dibuixos. ¿La gent escriu cartes per dir-li-ho?

—Moltes. I és significatiu que rebi més cartes d'adults que no de nens. Sèries com *Marco* o *Heidi*, que són bastant tristoies, tenen molta poesia i han quedat gravades en la memòria de la gent de tot arreu. Hi ha una necessitat d'il·lusió per viure i la gent la satisfà amb els dibuixos. ¿Alguna carta en concret? De Polònia escriuen força cartes. També en rebem moltes d'un hospital de nens d'Anglaterra. Tots ells tenen deformacions físiques. A ells els va agradar molt *D'Artacan*, fins al punt que van fer un club de fans. Saber-ho em va emocionar molt. I també recordo un fet molt més pròxim. Una senyora d'aquí, de Barcelona, que tenia vuitanta-dos anys, em va parar pel carrer. Em digué que la millor estona la passava veient *David el gnom* i que era l'únic que li quedava de marcho a la vida. No tinc paraules per explicar el que vaig sentir en aquell moment. □